

Още една жертва на „възродителния процес” осъди прокуратурата за бездействие

Написано от Държавна сигурност.com
Вторник, 25 Август 2020 20:46

Още една жертва на насилствената смяна на имената на турското малцинство в НРБ осъди прокуратурата за бездействие по делото срещу виновните за извършването на т. нар. възродителен процес.

Това стана ясно, след като излезе поредно съдебно решение, заведено от жертва на насилствената политика на комунистическия режим срещу мюсюлманите в България през 1989 г.

Жертвата е от Кърджали и в решението на Софийския градски съд по конкретния казус, публикуван на сайта legalacts.justice.bg, тя е обозначена с инициалите Х. И. Д.

Съдът е осъдил прокуратурата да заплати 70 000 лв. (при иск 100 000 лв.) обезщетение за причинени неимуществени вреди от нарушаване на правото му на разглеждане и приключване в разумен срок на сл.дело № 1/1991 г., известно като делото срещу виновните от комунистическата върхушка за извършването на „възродителния процес”.

По делото е посочено, че жертвата – мъж, е живяла със семейството си в село Ненково, общ. Кърджали, където работел като учител в местното училище.

Въдворен в концлагера „Белене“

През 1984 г., когато започнала кампанията на властта по принудителната промяна на турските имена с български такива ищецът отказал да смени името си и да спре да говори на майчиния си език, както и да забрави етнокултурните си традиции. В резултат на несъгласието си ищецът бил задържан на 7 януари 1985 г. и отведен в лагера „Белене“ на остров Персин на река Дунав.

Там бил принуден да работи тежък физически труд. Условието на живот били извънредно лоши. Хранели се с мухлясал хляб и развалена храна. В килиите зимно време било много студено, а през лятото – топло и задушно. Навсякъде имало насекоми и гризачи.

В началото на месец септември 1986 г. ищецът бил изведен от лагера „Белене“ и бил отведен от органите на реда в село Доктор Йосифово (днес в община Монтана). Било му наредено да не напуска населеното място и да започне работа в текстилната фабрика в селото, където месечната му заплата била в размер на 40 лв. Там прекарал 26 месеца.

В началото на юни 1989 г. за няколко часа бил екстрадиран от страната заедно със семейството си и, през Виена, изселен в Република Турция.

Заявява, че собствената му държава го е прогонила и се наложило да започне живота си наново в една чужда държава.

Надежда за правосъдие

По – нататък в исквата молба ищецът заявява, че след началото на демократичните процеси в България, след 1989 г., у него, както и у всички други (лишени от свобода заради несъгласието им с т.нар. „възродителен процес“), с които поддържал редовни контакти след изселването си в Турция, се зародила надежда и очакване, че новата демократична власт ще започне разследване и ще предаде на съд и ще накаже

Още една жертва на „възродителния процес“ осъди прокуратурата за бездействие

Написано от Държавна сигурност.com
Вторник, 25 Август 2020 20:46

ВИНОВНИТЕ.

Съдът проследява цялата одисея с делото срещу виновните за „възродителния процес“, заведено от прокуратурата през 1991 г. Сред обвиняемите бяха Тодор Живков, Петър Младенов, Пенчо Кубадински, Димитър Стоянов и Георги Атанасов.

Към днешна дата единствено жив от всички бивши комунистически величия е премиерът (1986-1990) Георги Атанасов.

Прокуратурата прави няколко опита да внесе делото в съда, но последният го връща с конкретни указания. В крайна сметка 30 години по-късно то не е стигнало до съдебна зала.

В исковата си молба ищецът заявява, че в продължение на годините от образуването на следствено дело №1/1991 г. до момента, е таил надежда за възмездие и наказание на виновниците за т.нар. „възродителен процес“, очаквайки, че справедливостта поне частично ще възтържествува, съпътствана и от страх, че това дело едва ли ще приключи с изправянето пред съда и наказването на инициаторите на „Възродителния процес“.

Заедно с много други свои сънародници, пострадали от Възродителния процес, създали Сдружение, от името на което сезирали различни институции с искане за информация за хода на делото, за оказване на съдействие за приключването му - до Народното събрание, до Главния прокурор, Омбудсмана, Министерство на правосъдието, и настоявали за приключване на делото с изправяне пред съда и наказване на инициаторите/лидерите на „възродителния процес“.

Ищецът заявява, че е разпитван като свидетел по делото и са му разяснени правата на пострадали, но, въпреки че е писал редица молби до Прокуратурата, не е уведомяван за нито един от актовете по делото по предвидения в закона ред.

Дело, проточило се три десетилетия

В исковата си молба ищецът се позовава и на приетата на 11 януари 2012 г. Декларация от 42-рото Народно събрание, с която е бил осъден опитът за насилствена асимилация на българските мюсюлмани и е призовано българското правосъдие и главният прокурор на да направят необходимото за приключване на делото срещу виновниците за така наречения „Възродителен процес“, но няма осезаем напредък по делото.

Според него е недопустимо и неоправдано продължителността на наказателното производство да трае десетилетия, тъй като това е своеобразна форма на отказ и лишаване от достъп до съд и правосъдие.

Заявява, че тази продължителност от над 27 години нарушава правото му на разглеждане и решаване на делото в разумен срок, още повече, че и към днешна дата няма изгледи и останалият единствен жив обвиняем по делото да бъде предаден на съд, пред вид факта, че давността отдавна е изтекла, а единственият обвиняем се е позовал на нея.

Въпреки наличието на искане за преквалифициране на обвиненията по други текстове от НК, явно, според него, това няма да се случи, а наказателното производство ще бъде прекратено, без наказание за виновниците и без възмездяване на пострадалите.

Жертвата счита, че отговорност за необоснованото забавяне на делото носи Прокуратурата, защото тя е господар на досъдебната фаза на процеса и има отговорността за изпълнение на задължението на държавата да проведе официално досъдебно производство достатъчно задълбочено, грижливо и обективно, както и да бъдат взети възможните разумни мерки, за да се съберат всички налични доказателства, нужни за установяване на релевантните факти и обстоятелства.

Вместо справедливост – депресия и отчаяние

Още една жертва на „възродителния процес“ осъди прокуратурата за бездействие

Написано от Държавна сигурност.com
Вторник, 25 Август 2020 20:46

Вследствие на това забавяне ищецът е търпял неимуществени вреди, които се изразяват в следното: задълбочило се е до крайна степен чувството и усещането му за липса на справедливост, защото не се оправдаят очакванията му за поне частично възстановяване на справедливостта и компенсация за нечовешките страдания и репресии, на които е бил подложен по време на т.нар. „възродителен процес“.

Изпитвал е и продължава да изпитва разочарование от липсата на осезаем напредък по делото, изпитвал е страх и опасения, че това забавяне ще позволи на обвиняемите да се измъкнат от правосъдието и да останат ненаказани за деянията си. Чаканото от него овъзмездяване на погазените му права и достойнство е останало неоправдано, което го е довело до чувство на отчаяние, безсилие, емоционална фрустрация и депресия. Станал раздразнителен, затворен в себе си, перманентно емоционално напрегнат, стресиран и депресиран, започнал да страда от безсъние..

Като свидетел по делото е разпитана дъщеря на жертвата, която е била 9-годишна по време на репресията срещу баща ѝ.

Четири години семейството му не е знаело защо е задържан. Когато баща ѝ е бил отведен от служители на ДС, те са им казали, че ще се върне вечерта.

Видяхме се два пъти през стъкло без да се докоснем

По това време семейството е живеело в с. Ненково, окръг Кърджали, родителите са били учители, а децата са учили там. Обяснението е било, че го отвеждат в гр. Кърджали за справка. В продължение на четири месеца съпругата на ищеца и двете му дъщери не знаели дали е жив. Баща ѝ е бил задържан 20 месеца – до края на м. септември 1986 г. - в концлагера „Белене“, а след това изпратен в с. Доктор Йосифово, Михайловградско. Окончателно са го пуснали през октомври 1988 г.

През времето, когато ищецът е бил в Белене – 20 месеца, дъщеря му и семейството му са го видели два пъти – през стъкло, без дори да го докоснат. Можели са да общуват с него едва в с. Доктор Йосифово, при въдворяването му там, като за 26 месеца са го посетили с разрешение 4 пъти по една седмица. По това време Д. работел в

Още една жертва на „възродителния процес“ осъди прокуратурата за бездействие

Написано от Държавна сигурност.com
Вторник, 25 Август 2020 20:46

текстилната фабрика в селото, не му е било позволено да излиза извън пределите на селото.

Свидетелката заяви, че баща ѝ, макар и учител по професия, не е могъл да ѝ предаде знанията си, тъй като е бил въдворен и далече от семейството си. Работел е във фабриката, въпреки образоването си. Бил е много уважаван човек – добър и начетен.

Друг човек след заточението в „Белене“ и принудителното изселване

Когато се върнал в с. Ненково вече бил друг човек – изтощен и нервен, не общувал с близките си както преди, косата му била побеляла, бил е много слаб. От 1979 година баща ѝ не може да се успокои, много болка е преживял – и той и семейството му, започнали са нов живот.

Отношенията му с жена му и дъщерите му се променили, не се разбирали, защото те вече не го разбирали, бил помрачен, уморен. Много трудности са преживели по време на насилственото им изселване в Турция.

През 1991 г., след падането на режима на Тодор Жвиков, баща ѝ е имал очаквания, че ще се заведе дело срещу лицата, които са им причинили всичко това, идвал е в България от Турция. През 1996 г. сто човека, между които и той, написали жалба до прокуратурата чрез Генералното консулство на България в Истанбул и са чакали отговор. До 2000 г. отговор не е имало.

През 2001 г. за първи път е бил разпитан като свидетел и е бил обнадежден, че най – накрая ще започне процесът, но до 2012 г. това не се случило. Според свидетелката, целият живот на баща ѝ минал в очакване, идвал в София, подавал молби, чакал и се надявал до получи отговор от държавата, но това не се случило.

Усещане за безсилие

По делото и извършена съдебно-психологична експертиза. Тя установява, че ограничаването на свободата на жертвата през периода 1985-1988 г., заедно с насилственото сменяне на имената му е оставило трайни негативни следи в психиката му.

Възприеманата от ищеца като прекалено голяма продължителност на следственото дело и досъдебното производство по този процес му пречи да преработи травматичните следи от случилото се като непрекъснато актуализира преживяването му за жертва и усещането за безсилие от безнаказаността на преките извършители.

Посттравматичното стресово разстройство, което се наблюдава при Д., е страдание, което засяга всички страни на живота на страдащия - чувствително намалява способностите му за адаптация към нови социални условия, нарушава качеството на живот, отразява се върху успешността както на професионалните, така и на личните отношения.

Той преживява изключително болезнено факта,, че тези, които са пряко отговорни за случилото се с него, няма да бъдат наказани и няма изгледи за справедлив процес, който да удовлетвори пострадалите и да им върне чувството за справедливост.

Това е поредния случай на жертва, която осъжда прокуратурата за бездействие по делото за „възродителния процес“.